

[Stauning.]

Jeg tror ikke, de er forfærdelig mange, men dog maaske i Penge ikke saa lidt. Jeg tror ogsaa, man herved kunde finde, at den uansvarlige Ledelse, som man ved denne Ordning gav Banken, hist og her kan have et Medansvar for Tab, som ikke er helt uden Betydning.

Ministeren gav i et stort Afsnit af sin Tale i Tirsdags en Skildring af den historiske Udvikling, med Statsgaranti o. s. v. Det vilde være uhyre fristende at fordybe sig i disse historiske Enkeltheder; men der er jo saa meget andet, som maa omtales ved denne Lejlighed. Jeg vil kun minde om enkelte Ting, og navnlig minde Ministeren om, at han begyndte sin historiske Beretning med September 1922, hvilket ikke er korrekt. Indledningen dateres Juli 1922. Thi denne sørgelige Sag indlededes, som man vil erindre, med en vildledende Erklæring, der udsendtes med den nuværende Finansministers Godkendelse, Erklæringen af 9. Juli 1922, den Erklæring, der fortalte Offentligheden, at Bankinspektøren havde foretaget en Undersøgelse, hvorefter man havde besluttet at foretage Afskrivninger paa 55 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. og hvoraf Befolkningen fik den urigtige Opfattelse, at denne Afskrivning var i Overensstemmelse med Bankinspektørens Opgørelse. Det viste sig bag efter, at dette var saa langt fra rigtigt, som Bankinspektørens Opgørelse viste et næsten 3 Gange saa stort Beløb, nemlig 144 Mill. Kr. Men trods denne Kendsgerning udsendtes med den nuværende Finansministers Billigelse en Erklæring, der puttede Befolkningen det i Øjnene, at 55 $\frac{1}{4}$ Million var Bankinspektørens Opgørelse, og som Følge deraf Afskrivningerne.

Det konservative Parti har jo den historiske Ære for, at Landet kom ind i den ulykkelige Situation uden Ledelse og uden Kontrol. Den Minister, der indledede Statens Forhold til Landmandsbanken med Erklæringen af 9. Juli 1922, burde selvfølgelig være fjernet den Gang — og med ham alle medansvarlige. Men det konservative Parti frelst ham, de tilsidesatte Samfundets Interesser for at redde den antisocialistiske Sammenrottelse ganske som nu. Dagsordenen fra Oktober 1922 er et historisk Aktstykke, som det altid er en Lyst at læse. Det belyser det konservative Partis Adfærd.

Jeg skal tillade mig at citere et Par Linier. Den lød:

„Idet Folketinget udtaler Haabet om, at det uanset Erklæringen af 9. Juli d. A. vil lykkes at genskabe den Ro og Tillid i vort Samfundsliv, som Situationen saa bydende kræver . . .“

o. s. v., godkender man og vælter man ikke Ministeriet. Fra første Færd viste denne Sag Uærlighed og Mystik, Omsorg for Spilere, Hensynsløshed overfor det Folk, der skal betale. Dette blev muliggjort ved de Konservatives Holdning i Oktober 1922. Havde vi den Gang skaffet rent Bord, havde der været anderledes Mulighed for at faa Varetagelse af Statsinteresser i Forgrunden, end der siden har været. Jeg synes derfor, det er paa Tide, at Ærlighed og Samfundshensyn tages mere i Betragtning.

De Konservatives Haab i Dagsordenen om Ro og Tillid under Venstres Ledelse blev sørgelig skuffet, 4 Maaneder efter Dagsordenen belystes Finansministerens Handlemaade, hans Kontrol, hans finansielle Skarp-sindighed af Kendsgerningerne, de uomstødelige, ubønhørlige Kendsgerninger. 4 Maaneder efter kom Sandheden frem, Tabet var ikke blevet de 55 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., det var paa det Tidspunkt opgjort til 300 Mill. Kr. Med 9. Juli-Erklæringens Minister i Spidsen gennemførtes saa Statsgarantien uden Tilknnytning til virkelig Statskontrol. 9. Juli-Ministeriet fik Myndighed til at besætte Direktion og Bankraad. Jeg maa sige, at for Direktørens Vedkommende, for den Direktørs Vedkommende, som endnu er i Banken, havde Ministeriet jo Heldet med sig; thi netop til hans Person knytter en væsentlig Del af den Tillid sig, som endnu er til Stede overfor Landmandsbanken, en større Tillid, end man kunde vente efter alle de Fejlgreb, som er forøvet. Erhvervslivets Folk har ogsaa i disse Aar mødt Forstaaelse hos den nuværende Direktør, og det er ganske klart, at det er den tilstedeværende Kasse-mangel, der har hindret Banken i at støtte sund Foretagsomhed, som ellers vilde have Krav paa Støtte. Men nu er vi altsaa, henvend 6 Aar efter, at Staten paatog sig Opgaven at frelse Landmandsbanken, naaet til, at Mændene fra 1922—23 af privatkapitalistiske Hensyn forlanger Tilrettelægning af en Likvidation af Landmandsbanken eller, i lempe-ligste Fald, en Slagtning af Grisen, for at